

Arrest

nr. 234 090 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op maandag 20 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 19 december 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2019 dient verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn tante B.F., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 11 december 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(...) BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.06.2019 werd ingediend door:

Naam: B. (...) Voornamen: M. A. (...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1998 Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.06.2019 gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde B. F. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort betrokkene ((...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 19.03.2019 te Antwerpen: uit deze gegevens blijkt niet wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.01.2018, 08.02.2018, 06.03.2018, 06.04.2018, 05.05.2018, 06.06.2018, 11.07.2018, 13.08.2018, 04.09.2018, 11.10.2018, 19.11.2018, 03.12.2018 en 07.01.2019: echter, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie ervan niet duidelijk. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen/België onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen werden overgemaakt / aangewend voor overige doeleinden.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 13.01.2014 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.06.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel i.o. art. 47/2, art. 47/3 Vw. art. 44 Verblijfsbesluit en art. 20 VWEU

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt: "(...)"

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Art. 47/3 Vw. §2 stelt: "(...)"

De motivatie voor het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria.

De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

De verwantschap tussen verzoeker en zijn tante wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch het gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015-. Bovendien heet deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine."

De verwerende partij is hier van oordeel dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De verwerende partij stelt geen rekening te moeten houden met de voorgelegde bewijzen met betrekking tot de regelmatige en significante geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker, om volgende reden:

"[...] echter, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie ervan niet duidelijk. "

De bewijzen van de geldstortingen lopen van januari 2018 tot en met januari 2019.

Volgens de motivering in de bestreden beslissing zijn deze bewijzen niet relevant, nu niet wordt aangetoond wanneer verzoeker de Schengenzone is binnen gereisd.

Verzoeker werd in juni 2019 officieel gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Tussen de laatste geldstorting en de officiële inschrijving van verzoeker zitten dus maar 5 maanden.

Bovendien is aangetoond dat aan verzoeker op 19 maart 2019 een paspoort afgeleverd werd te Antwerpen. Tussen de laatste geldstorting en dit moment, waarbij duidelijk is dat verzoeker zich in de Schengenzone bevindt, zitten maar een tweetal maanden.

De verwerende partij kan dus niet zonder meer voorbij gaan aan de relevantie van de voorgelegde bewijzen van regelmatige en significante geldstortingen, nu er in elk geval maximaal tweetal maanden verlopen zijn tussen de laatste geldstorting naar verzoeker in zijn land van herkomst en de aankomst van verzoeker in de Schengenzone.

Verder stelt zij over deze geldstortingen: "Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen/België onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen werden overgemaakt / aangewend voor overige doeleinden. "

Het over een lange periode regelmatig overmaken van een som geld door een referentiepersoon aan een derdelander kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van de derdelander ten opzichte van de referentiepersoon, in zoverre die steun noodzakelijk is om in de basisbehoefte van de derdelander te voorzien.

Het begrip 'ten laste zijn' vereist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen van de derdelander is hieraan ondergeschikt.

Dienomtrent kan verwezen worden naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 9 januari 2007, Jia t. Migrationsverket, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Migrationsverket, C-423/12).

In het arrest Jia stelt het Hof:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. 1-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers - een van de grondslagen van de Gemeenschap - verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. 1-4001, punt 35).”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen interpreteerde in een gelijkaardige zaak (arrest nr. 229 595 van 29 november 2019) over deze rechtspraak reeds als volgt:

“Uit de voormelde paragrafen blijkt samengevat dat de hoedanigheid van “ten laste” zijn, voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (in casu de Nederlandse schoondochter) of door haar echtgenoot.

Het Hof stelt dat het niet van belang is waarom op die steun een beroep wordt gedaan, een uitlegging die voortvloeit uit het beginsel dat het vrij verkeer van werknemers ruim moet worden uitgelegd. In casu moet de gemachtigde beoordelen of verzoekster, als familielid in opgaande lijn, gezien haar economische en sociale situatie niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Die noodzaak aan materiële steun moet in het land van herkomst bestaan. De gemachtigde moet volgens dit arrest zijn bevoegdheid op dit vlak uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken. ”

In het arrest Reyes gaat het Hof hier verder op in en stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie - een van de grondslagen van de Unie - verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 1 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen. ”

In het hierboven reeds geciteerde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd deze rechtspraak als volgt uitgelegd: “In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen waarin zoals in richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan

de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. ”

Uit bovenstaande rechtspraak blijkt in het bijzonder ook dat het niet van belang is waarom op de steun van de referentiepersoon een beroep wordt gedaan of zelfs of de verzoeker in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien.

Het volstaat dat verzoeker van de gegeven steun afhankelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker wenste bijkomend een “certificat de non propriété” voor te leggen (afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten op 23 mei 2019) waaruit blijkt dat hij niet over onroerend goed beschikt in zijn land van herkomst, doch werd geïnformeerd door de stadsdiensten dat dit document niet was vereist, maar enkel bewijzen dat hij financieel werd ondersteund door zijn tante.

Overigens is het niet onbekend dat de werkloosheidsgraad onder jongeren in Marokko bijzonder hoog ligt. Gemiddeld een vijfde van de beroepsactieve bevolking tussen 15 en 24 jaar was werkloos in 2018 - in de stedelijke gebieden (waar de regio van herkomst van verzoeker toe behoort) loopt dit op tot 40%. (Dit blijkt ook uit het verslag van het Haut-Commissariat au Plan: Principaux indicateurs du marché de travail relatifs à l'activité, à l'emploi et au chômage au titre l'année de 2018.)

Het feit dat er bewijzen van stortingen voorliggen ‘slechts’ vanaf 2018 terwijl de referentiepersoon al sedert 13/01/2014 in België gevestigd is, verhindert niet dat er sprake kan zijn van een in aanmerking te nemen afhankelijkheidsrelatie.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie diende de betrokkene “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de unieburger in dezelfde staat als die unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde.

Een situatie van afhankelijkheid kan dus ontstaan nadat de unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd.

Dit zolang de situatie van afhankelijkheid bestaat in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is. Dit is het geval wat verzoeker betreft.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat bij de vestiging van de referentiepersoon in België in 2014, verzoeker nog minderjarig was.

De referentiepersoon beschikt wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen. Zij wensten bij de aanvraag rekeningtittreksels te voegen waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een bedrag van iets minder dan 2.000 euro ontvangt en dat haar echtgenoot over zijn eigen inkomsten beschikt. Bij de diensten bij wie verzoeker de aanvraag indiende werd echter gemeld dat deze documenten niet vereist waren voor de aanvraag en werden ze bijgevolg ook niet in ontvangst genomen.

Zoals uiteengezet onder de feiten is de afhankelijkheidsrelatie bovendien in zekere zin wederkerig - verzoeker is financieel afhankelijk van zijn tante, maar zijn tante en bij uitbreiding haar echtgenoot rekenen in het dagelijks leven ook op de praktische bijstand van verzoeker. Mevrouw F. B. (...) werd arbeidsongeschikt verklaard (naar Nederlandse criteria voor 80-100%) en is inmiddels 65 jaar. Ook haar echtgenoot is reeds van pensioengerechtigde leeftijd. Zij zijn inmiddels zes jaar ouder dan bij de verhuis naar België en kunnen inmiddels de praktische bijstand van verzoeker goed gebruiken.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De materiële motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel juncto artikel 47/2 en 47/3 Vreemdelingenwet, artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 20 VWEU.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 44 van het Vreemdelingenbesluit en art. 20 VWEU.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit de toelichting bij het eerste middel blijkt dat verzoekende partij tevens een schending van art. 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorhoudt. Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17.06.2019 diende de verzoekende partij in functie van zijn tante, mevr. F. B. (...) (Nederlandse nationaliteit), een aanvraag gezinshereniging in en dit in toepassing van art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij daadwerkelijk deel uitmaakte van het gezin van de burger van Unie in het land van herkomst of ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

De verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Daar verzoekende partij heeft nagelaten om duidelijkheid te verschaffen nopens het moment waarop hij Marokko verliet en sedert wanneer hij in Schengenzone verbleef, heeft de gemachtigde van de Minister terecht vastgesteld dat de relevantie van de voorgelegde documenten, met name de bewezen geldstortingen vanwege de referentiepersoon, niet kon worden vastgesteld en dat de voorgelegde documenten niet mee in overweging konden worden genomen bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging.

Aangezien verzoekende partij dient aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, dient het immers duidelijk te zijn op welk ogenblik dat verzoekende partij het land van herkomst heeft verlaten en hij de Schengenzone, en bij uitbreiding België, is binnen gereisd.

Voor zover verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat al in maart 2019 in België een paspoort werd afgeleverd aan verzoekende partij, laat verweerder gelden dat deze informatie niet ter kennis was gebracht aan de gemachtigde van de Minister op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Terwijl anderzijds blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met alle informatie uit het administratief dossier, en – meer zelfs – de gegevenshistoriek van verzoekende partij heeft opgevraagd uit het rijksregister (bijkomend stuk 1). Uit deze opvraging in het rijksregister bleek geenszins dat verzoekende partij reeds van in maart 2019 gekend was; de eerste ingave dateert van 17.06.2019.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat er 'maar' 5 maanden zitten tussen de aanvraag en de datum van geldstorting, stelt zij haar eigen beoordeling in de plaats van die van de gemachtigde van de Minister, en lijkt zij Uw Raad uit te nodigen om zelf in de feiten te treden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de door verzoekende partij gevraagde beoordeling echter niet maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Terwijl het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat geen informatie gekend is met betrekking tot de periode tussen 07.01.2019 en 17.06.2019, zodat niet kan worden vastgesteld wat de datum van vertrek uit het land van herkomst is.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, niet in het minst nu zij niet ontkent dat zij geen verduidelijking verschaftte nopens haar concrete datum van vertrek uit Marokko en haar concrete datum van aankomst in de Schengenzone/België. Ook in het verzoekschrift licht zij ten andere niet nader toe wanneer zij het land van herkomst heeft verlaten.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift, ter staving van zijn financiële onvermogen in zijn land van herkomst, naar een 'certificat de non propriété' dat hij zou hebben willen voorleggen. Verzoeker oppert dat de stadsdiensten dit document niet in ontvangst hebben willen nemen, maar voert geen enkel bewijs aan van deze stelling.

Voormeld attest, dat pas heden in het kader van het annulatieberoep wordt voorgelegd, is in elk geval niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Dit stuk lag niet voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de Minister hier onmogelijk rekening mee kon houden.

Verder voert verzoeker aan dat het niet onbekend is dat er een hoge werkloosheidsgraad, tot 40%, heerst onder jongeren van 15 tot 24 jaar oud in Marokko.

Het verslag waarnaar verzoekende partij verwijst, werd niet voorgelegd als stuk bij de aanvraag, zodat ook met betrekking tot dit verslag dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Minister hiervan geen kennis kon nemen, en hieromtrent niet kon motiveren in de bestreden beslissing.

Bijaldien laat verzoekende partij na enig bewijs voor te leggen dat ook hij zich in zijn land van herkomst in de situatie bevond die in voormeld verslag wordt beschreven. Statistisch gesproken is de kans in elk geval groter dat verzoekende partij zich niet in de groep van 40% (werkloze groep) bevond, maar wel in de groep van 60% (tewerkgestelde groep).

Verzoeker houdt voor dat hij met betrekking tot het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon rekeninguittreksels wenste bij te voegen bij de aanvraag. Verzoeker houdt voor dat de dienst bevolking dit document niet in ontvangst wilde nemen, maar voert geen enkel bewijs aan van deze stelling.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de bewijzen (rekeninguittreksels) die heden worden voorgelegd, niet werden gevoegd bij de aanvraag, zodat de gemachtigde van de Minister hiervan geen kennis kon nemen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Dit stuk lag niet voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de Minister hier onmogelijk rekening mee kon houden.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Minister terecht besloten heeft dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er allerminst in om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Verzoeker voert de schending van artikel "44 Verblijfsbesluit" en van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel "44 Verblijfsbesluit" en artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in

feite, met name dat verzoeker *“niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”* omdat uit geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat hij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*, waarbij genoegzaam wordt toegelicht waarom de door hem voorgelegde documenten hiertoe niet volstaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3.3. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Verzoeker licht niet toe hoe hij deze bepaling in deze zaak geschonden acht. Wellicht betreft het een materiële mislag.

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...).”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij

verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op zgn. ruimere familieleden, dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Verzoeker diende een aanvraag in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn tante B.F., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.1.3.4. Verzoeker hekelt de motivering van de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat de bewijzen van de geldstortingen niet relevant zijn omdat niet duidelijk is wanneer hij de Schengenzone inreisde. Verzoeker benadrukt dat hij in juni 2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon en er tussen dit feit en de laatste geldstorting maar een tijdspanne van vijf maanden zit. Daarnaast voert verzoeker aan dat hem op 19 maart 2019 een paspoort werd afgeleverd te Antwerpen. Verzoeker benadrukt dan ook dat tussen dit gegeven en de laatste geldstorting slechts twee maanden zitten. Verzoeker werpt dan ook op dat de verwerende partij de relevantie van de voorgelegde geldstortingen niet zomaar ter zijde kan schuiven.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.01.2018, 08.02.2018, 06.03.2018, 06.04.2018, 05.05.2018, 06.06.2018, 11.07.2018, 13.08.2018, 04.09.2018, 11.10.2018, 19.11.2018, 03.12.2018 en 07.01.2019: echter, bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, is de relevantie ervan niet duidelijk. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen/België onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen werden overgemaakt / aangewend voor overige doeleinden.”

Daargelaten de vraag of de relevantie van de voorgelegde bewijzen van geldstortingen terzijde kan worden geschoven bij gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer verzoeker België inreisde, wordt erop gewezen dat de gemachtigde tevens heeft gemotiveerd dat: *“Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar Schengen/België onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen werden overgemaakt / aangewend voor overige doeleinden.”* Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze vaststelling feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

3.1.3.5. Verzoeker benadrukt dat het over een lange periode regelmatig overmaken van een som geld door een referentiepersoon aan een derdelander kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van de derdelander ten opzichte van de referentiepersoon in zoverre die steun noodzakelijk is om in de basisbehoeften van de derdelander te voorzien. Verzoeker voert verder aan dat

het begrip 'ten laste' een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist waarbij het bewijs van onvermogen van de derdelander hieraan ondergeschikt is. Verzoeker verwijst voor de invulling van het begrip 'ten laste' naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken Jia en Reyes en verwijst tevens naar het arrest van de Raad met nummer 229 595 van 29 november 2019. Verzoeker concludeert dat uit deze rechtspraak volgt dat het niet van belang is waarom op de steun van de referentiepersoon een beroep wordt gedaan of zelfs of de verzoeker in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Verzoeker benadrukt dat het volstaat om aan te tonen dat men van de gegeven steun afhankelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien.

De Raad merkt op dat uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Verzoeker toont evenwel niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat *"uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene (...) op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen werden overgemaakt / aangewend voor overige doeleinden"*. Verzoeker geeft immers zelf aan dat moet worden aangetoond dat de aanvrager van de gegeven steun afhankelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker voert aan dat hij bijkomend een *"certificat de non propriété"* van 23 mei 2019 wenste voor te leggen waaruit blijkt dat hij niet over een onroerend goed beschikt in zijn land van herkomst. Verzoeker werpt op dat hij door de stadsdiensten werd geïnformeerd dat dit document niet was vereist maar enkel bewijzen nodig waren dat hij financieel werd ondersteund door zijn tante. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund door een begin van bewijs waar hij aangeeft dat hij het *"certificat de non propriété"* wenste voor te leggen maar hem door de stadsdiensten werd gezegd dat dit niet nodig was. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing stukken die hem niet ter kennis werden gebracht niet in rekening te hebben gebracht. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet is, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake vrij. Verzoeker kan daartoe alle nuttige documenten overmaken. Indien verzoeker meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dan staat het hem vrij om deze stukken in het kader van een nieuwe aanvraag aan het bestuur voor te leggen.

Verzoeker wijst er verder op dat de jongerenwerkloosheid in Marokko erg hoog ligt en dit in de stedelijke gebieden waar hij vandaan komt oploopt tot 40% (zie verslag van het Haut-Commissariat au Plan: Principaux indicateurs du marché de travail relatifs à l'activité, à l'emploi et au chômage au titre l'année de 2018). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag gezinsherenging hierop heeft gewezen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker dit verslag niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre verzoeker zich baseert op dit stuk om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

3.1.3.6. Verzoeker benadrukt nog dat het niet is omdat er 'slechts' bewijzen van geldstortingen voorliggen vanaf 2018 terwijl de referentiepersoon al sedert 13 januari 2014 in België gevestigd is dat dit belet dat er sprake zou zijn van een in aanmerking te nemen afhankelijkheidsrelatie. Verzoeker wijst in dit verband ook op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Rahman en benadrukt dat een situatie van afhankelijkheid ook kan ontstaan nadat de unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd en dit zolang de situatie van afhankelijkheid bestaat in het land van herkomst van het betrokkenen familielid op het ogenblik dat de vreemdeling verzoekt om zich te voegen bij de unieburger van wie hij ten laste is. Verzoeker benadrukt dat dit voor hem het geval is.

Het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) vermeldt inderdaad het volgende over het hoger geciteerde artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt:

“29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”. (...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. (...)

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. (...)

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Er is dus een bijzondere band van afhankelijkheid vereist.

Deze bijzondere familiale afhankelijkheidsbanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens dit arrest in elk geval bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Verzoeker kan dus worden gevolgd in zijn betoog dat een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. Maar met dit betoog heeft verzoeker echter nog niet aannemelijk gemaakt dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij “niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”. Verzoekers kritiek doet dus *in casu* geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

3.1.3.7. Verzoeker benadrukt nog dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen. Verzoeker voert aan dat hij bij zijn aanvraag rekeningtittreksels wenste te voegen waaruit blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks inkomen van iets minder dan 2.000 euro heeft en dat haar echtgenoot over zijn inkomen beschikt. De dienst waar verzoeker zich meldde om de aanvraag in te dienen gaf volgens verzoeker mee dat deze documenten niet vereist waren voor de aanvraag en heeft deze bijgevolg niet in ontvangst genomen.

Verzoeker beperkt zich andermaal tot een loutere bewering zonder enig begin van bewijs waar hij aanvoert dat de gemeente de rekeninguittreksels niet in ontvangst wenste te nemen.

3.1.3.8. Verzoeker werpt verder nog op dat de afhankelijkheidsrelatie met zijn tante wederkerig is. Hij is financieel afhankelijk van haar maar zijn tante en haar echtgenoot rekenen in het dagelijkse leven op zijn praktische bijstand. De tante van verzoeker werd arbeidsongeschikt verklaard in Nederland en is inmiddels 65 jaar oud en haar echtgenoot heeft de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Andermaal wordt erop gewezen dat verzoeker deze elementen in het kader van zijn aanvraag niet ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet worden verweten deze elementen niet in rekening te hebben gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat *“er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”*. Verzoeker betwist niet dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.11. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.3.12. Ter zitting voert verzoeker in antwoord op de nota aan dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat aan verzoeker een paspoort werd afgeleverd in België in maart 2019, gezien dit paspoort en de plaats en datum van afgifte vermeld worden in de bestreden beslissing.

Het antwoord ter zitting van de verzoekende partij op de nota van de verwerende partij is ontvankelijk, gezien de verzoekende partij pas voor het eerst ter zitting op de nota kan reageren.

De verwerende partij erkent ter zitting dat dit een vergissing betreft in de nota en stelt dat geen rekening moet worden gehouden met deze zin op p. 6 van de nota.

Gezien het bestaan van dit paspoort inderdaad wordt vermeld in de bestreden beslissing, betreft dit een materiële vergissing in de nota van de verwerende partij en de Raad stelt voor het overige vast dat deze vergissing in de nota geen invloed heeft op de bestreden beslissing of op de procedure.

3.1.3.13. Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“schending van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw.

Het privé- en familieleven van verzoeker maakt een tweede en bijzondere specifieke omstandigheid uit. Art. 8 EVRM stipuleert:

"(...)"

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. "

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: *"(...)"* Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM.

Met dit familieleven werd geen rekening gehouden door de administratieve overheid, minstens werd een kennelijk incorrecte belangenafweging gemaakt, rekening houdend met de mate van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn tante.

Zoals reeds uiteengezet gaat het om een wederzijdse afhankelijkheid.

Verzoeker zelf overleefde in het land van herkomst enkel dankzij de financiële steun van zijn tante. Hij beschikte zelf niet over enig inkomen.

Ook nu nog is hij van haar afhankelijk en verblijft hij nog steeds bij haar en haar echtgenoot. Mevrouw F. B. (...) werd arbeidsongeschikt verklaard (naar Nederlandse criteria voor 80-100%) en is inmiddels 65 jaar. Ook haar echtgenoot is reeds van pensioengerechtigde leeftijd. Zij zijn inmiddels zes jaar ouder dan bij de verhuis naar België en kunnen inmiddels de praktische bijstand van verzoeker goed gebruiken.

Dit wordt ook bevestigd door verschillende getuigen (buren van verzoeker en de referentiepersoon). Gezien al het bovenstaande is er zeker sprake van een beschermenswaardige familiale relatie.

Met de voorgelegde stukken met betrekking tot deze familiale band en afhankelijkheid werd op geen enkele wijze rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn familie anderzijds.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 8 EVRM ;

- Art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert aan dat geen rekening werd gehouden met de 'wederzijdse afhankelijkheid' tussen verzoekende partij en zijn tante. Verzoekende partij voert aan dat hij financieel van zijn tante afhankelijk is, en zelf niet over een inkomen beschikte in het land van herkomst. Verzoekende partij stelt nog dat zijn tante arbeidsongeschikt is, en dat haar echtgenoot de pensioenleeftijd heeft bereikt. Verzoekende partij zou 'praktische bijstand' leveren, en zij zouden van deze bijstand afhankelijk zijn.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

Verzoekende partij beroep zich op zijn relatie met zijn tante, die – net als hijzelf – meerderjarig is.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat het EHRM reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige verwanten niet aangenomen kan worden, tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09 ; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96).

De loutere beweringen van verzoekende partij, als zouden dergelijke bijkomende elementen voorhanden zijn, volstaan niet als bewijs.

Het loutere feit dat de verzoeker en de referentiepersoon in België op hetzelfde adres woonachtig zijn, is evenmin voldoende ter staving van deze afhankelijkheid.

Verzoekende partij verwijst nog naar de leeftijd van zijn tante en haar echtgenoot. Het loutere feit dat zij 65 jaar oud zijn, betekent nog niet dat zij armlastig of ongeschikt zijn om zelfstandig te wonen.

Verzoekende partij bewijst zulks ook niet. Hij beperkt zich ertoe enkele verklaringen neer te leggen, waaruit blijkt dat hij af en toe helpt met huishoudelijke taken.

Nog los van het feit dat deze gesolliciteerde verklaringen niet bewijskrachtig zijn, toont het verrichten van enkele huishoudelijke taken nog niet aan dat de tante van verzoeker van hem afhankelijk is. Het is maar evident dat verzoeker – die niet over een verblijfsrecht beschikt en die hier dus niet legaal kan werken – huishoudelijke taken verricht voor zijn tante, bij wie hij klaarblijkelijk mag inwonen lopende de behandeling van zijn verblijfsaanvraag. Dergelijke regeling kan worden begrepen als een quid pro quo, en vormt an sich niet het bewijs van de afhankelijk van de tante van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij stelt dat hij zelf afhankelijk is van zijn tante, wijst verweerder erop dat de afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van zijn tante ook in de bestreden beslissing werd betwist, daar waar de gemachtigde van de Minister motiveerde dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens” niet blijkt “dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin.” De gemachtigde van de Minister motiveerde dat evenmin werd aangetoond dat verzoekende partij “reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”.

Het bestaan van een beschermenswaardige relatie wordt niet aangetoond, zodat de aangevoerde schending van art. 8 EVRM alleen al om die reden niet kan worden weerhouden.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Hij rept hier met geen woord over.

Verzoeker is een volwassen man waarvan verwacht kan worden dat hij in het land van herkomst het familieleven kan verderzetten.

Dit geldt des te meer nu de referentiepersoon sedert 13.01.2014 ononderbroken in België woont en zij minstens gedurende 4 jaar van verzoeker gescheiden leefde.

De bestreden beslissing verhindert verzoekende partij en zijn tante ook niet om contact te onderhouden. Verzoekende partij kan op basis van de moderne communicatiemiddelen contact opnemen met zijn tante. Zij kunnen elkaar eveneens bezoeken.

Zie in die zin:

“De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de

scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoekende partij zich beroept op art. 74/13 Vreemdelingenwet, wijst verweerder erop dat dit artikel luidt als volgt:

“(…)”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verzoekende partij kan te dezen bezwaarlijk voorhouden dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven dat hij met zijn tante zou leiden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers genomen volgend op en ter kennis gebracht door middel van hetzelfde instrumentum als de beslissing waarbij werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aan de wettelijke voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te kunnen genieten in functie van zijn Nederlandse tante.

Uit de motieven van deze beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister dus wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat door verzoekende partij op heden wordt aangevoerd, doch geoordeeld heeft dat niet blijkt dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden waarin artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet voorziet.

Zie in die zin:

“Te dezen beperkt de verzoeker zich in het derde middel louter tot het citeren van deze bepaling, zonder evenwel in concreto uiteen te zetten waarom hij deze bepaling door de (bevelscomponent van de) bestreden beslissing geschonden acht.

Bovendien wordt er op gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op de hoogte was van het gezinsleven van de verzoeker met zijn Belgische echtgenote. Meer nog, de bestreden beslissing tot weigering van verblijf betreft een antwoord op de aanvraag om gezinshereniging van de verzoeker. In de beslissing tot weigering van verblijf wordt uiteengezet waarom de gemachtigde van oordeel is dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg blijkt uit deze component van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker.

Voorts brengt de verzoeker geen enkel concreet element naar voren met betrekking tot het hoger belang van het kind of zijn gezondheidstoestand waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan wel rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.”

(R.v.V. nr. 175.509 dd. 29.09.2016)

Nu uit de bevelscomponent van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het voorgehouden gezins- en familielevens van de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker verwijst naar zijn familieleden met zijn tante, met wie hij een wederzijdse afhankelijkheidsrelatie heeft. Verzoeker voert aan dat hij in zijn land van herkomst enkel overleefde door de financiële steun van zijn tante nu hij zelf niet over enig inkomen beschikte. Ook nu is hij nog steeds afhankelijk van haar en verblijft hij bij haar en bij haar echtgenoot. De tante van verzoeker werd in Nederland arbeidsongeschikt verklaard voor 80 – 100% en inmiddels is zij ook 65 jaar oud. Ook haar echtgenoot heeft de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. De tante van verzoeker en haar echtgenoot kunnen de praktische bijstand van verzoeker volgens hem goed gebruiken. Verzoeker verwijst in dit verband naar de verklaringen van de bureaus en van de referentiepersoon. Gelet op voorgaande elementen is er volgens verzoeker zeker sprake van een beschermenswaardige familiale relatie. Verzoeker voert aan dat met zijn familieleden en de afhankelijkheid op geen enkele wijze rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In de bestreden beslissing wordt over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt gemotiveerd:

"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Verzoeker betwist niet dat hij geen minderjarige kinderen in België heeft en geen medische problematiek.

Verzoeker werpt op dat hij in zijn land van herkomst enkel overleefde dankzij de financiële steun van zijn tante en hij zelf niet over enig inkomen beschikte. Verzoeker geeft mee dat hij nog steeds afhankelijk is van zijn tante en nog steeds bij haar en haar echtgenoot verblijft. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat *"er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon"*. Daarnaast volstaat het loutere gegeven dat verzoeker nu verblijft bij zijn tante en

haar echtgenoot niet om een afhankelijkheidsrelatie in het kader van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker stukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt werd bevonden en zij een uitkering ontvangt die gebaseerd is op een arbeidsongeschiktheid van 80 – 100 %. Tevens voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift getuigenverklaringen waarin wordt uiteengezet dat verzoeker zijn tante helpt met haar boodschappen. Verzoeker heeft deze stukken in het kader van zijn aanvraag gezinsherenging met zijn tante niet aan de verwerende partij overgemaakt. Het kan de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet worden verweten dat hij met deze stukken die hem niet ter kennis werden gebracht geen rekening heeft gehouden. Louter ten overvloede wordt er nog op gewezen dat uit het loutere gegeven dat verzoekers tante en haar echtgenoot de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt, nog niet kan worden afgeleid dat zij een afhankelijkheid hebben ten aanzien van anderen. Bovendien blijkt ook niet dat de tante van verzoeker omwille van haar arbeidsongeschiktheid afhankelijk is van verzoeker en zij geen beroep zou kunnen doen op haar echtgenoot of andere diensten voor de nodige “praktische bijstand” indien nodig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET